

stemt forbavlet Forhold, baade i selve Organismen og udadtil mod Publikum, noget, jeg dog ikke her nærmere skal komme ind paa. Jeg skal dog fremhæve et Forhold, som Publikum selv kan stønne over, og som det høje Ting altsaa er fuldt berettiget til at stønne over, det er dette, at der i en Ordre er forestrevet Stationsforstanderne, altsaa Stationsforstanderne ganske i Almindelighed, at vaage over, at Togpersonalet ikke samles i Ventesalene og der drikke eller paa anden Maade ere til Ubehagelighed for Publikum. Denne Ordning er i en ganske særlig Grad uheldig, naar man betænker, at den fungerende Stationsforstander efter den nye Ordning, under den Statsbanedrift, vi nu have, ofte er en ganske ung Assistent, en Assistent af allernyeste Klasse, som blot har faaet et rødt Baand om sin Uniformshue og derigennem virkelig ikke har faaet den Autoritet, som vilde være ønskelig for at kunne optræde under saadanne Forhold. Sægt heldigere vilde det have været, om man var gaaet til den Ordning, som er den eneste naturlige, og som er den i England overalt gældende, at Togpersonalet overhovedet ikke har nogen Ret til at drikke eller være i Restaurationerne eller Ventesalene, altsaa i de Lokaler, som ere tilgængelige for de rejsende. Det vil let stønnes, at der gennem den Forbindelse, det Møde, som der kan finde Sted mellem Togpersonalet og Publikum, kan foretages Transaktioner, som ere uheldige for Driften og Tjenesteforholdet.

Den stærke Centralisation har aldeles utvivlsomt gennem det uhyre Apparat af Ordre, Instruktioner, Reglementer, og hvad alt saadant hedder, fløbet Initiativet i en ganske overordentlig Grad, har til Dels dræbt Energien og Selvstændigheden og har gjort det Ord Konduite, kan jeg sige, til en Fabel i dansk Statsbanedrift. Nu ved jeg nok, at der findes naive Mennesker, som tro, at det hele kan ordnes ved Jærnbaneraadet, og jeg er selv noget tilbøjelig til at tro, at der i Jærnbaneraadet findes en vis Naivitet, idet man ogsaa der tror, at der derfra ved særlige Bestræbelser vil fremvokse en Guldalder. Det er rørende, at der er en saadan Tro i Israel, og det gør mig ondt, at jeg skal medvirke til at berøve den sit Støttepunkt. Men da jeg anjer det for rigtigt, at der kommer fuld Klarhed i alt, hvad der angaar dette Forhold, saa vil jeg ikke lægge Skjul paa, at jeg har en Udtalelse af den Generaldirektør, som formaaede den højtærede Indenrigsminister til at danne Jærnbaneraadet, der tilfulde godtgør, hvad Jærnbaneraadet er værdt og væsent. Denne Udtalelse lyder i al sin Simpeltid saadan:

„Jærnbaneraadet er en Paraply, som jeg har faaet Ministeren til at udspænde over Generaldirektøren til Afledning af og til Sortering af Publikums Klager.“ Nej, Jærnbaneraadet kan ikke skabe nogen Guldalder, kan ikke skaffe os en dygtig Statsbanedrift. Det naas overhovedet kun ved de Principper, som ere nedlagte i den Ordning, der foreligger gennem Folketingets Affattelse af Loven: Decentralisation af selve den egentlige Drift og Revisionens Udskillelse fra Hørigheid og Lydighed under Generaldirektøren. Jeg opfattede godt, at den ærede Taler, som havde Ordet før mig, søgte at præcisere, at der ikke var noget i, at Revisionen laa direkte under Generaldirektøren; men jeg tror ikke, at den Anskuelse vil finde Medhold her i dette Ting; jeg tror, at vi gøre bedre i, uden at udtale nogen som helst Mistillid i Ord eller Handling over for Generaldirektørens Person, denne Generaldirektør eller nogen fremtidig Generaldirektør, i det Forhold at indrette os saaledes som i ethvert andet Administrationsforhold, noget, hvortil der er dobbelt Anledning, da det her drejer sig om saa store Summer, den ærede Taler oplyste jo om et Budget paa 15—16 Millioner om Aaret. Jeg tror, der er fuld Grund til her at indrette os ligesom i alle andre Administrationsgrene, at gøre Revisionen til en af Styrelsen uafhængig Institution uden derfor — og det er absolut muligt — at skabe nogen som helst langsom eller uheldig Forretningssgang. Revisionen skal være og kan blive fuldt saa samtidig, og den bliver effektiv, naar den gøres saaledes, som al anden Revision er i Statsorganismen.

Om Decentralisationen skal jeg kun ytre, at Folketingets Affattelse skyder lidt forbi Maalet, naar den bibeholder de 8 Trafikchefer, vi hidtil have haft. Men da jeg af Udvalgsbetænkningen ser og for øvrigt ogsaa ved, at Folketingets Flertal fuldt er sig bevidst, hvilken uhyre Forbedring der vil indtræde og maa indtræde derigennem, at man delte Danmark i de 4 naturlige Trafikdistrikter, det falder i, et sjællandsk og tre jydsk-sjyenske med Hjemsteder i Fredericia, Aarhus og maasse Struer eller Ringkøbing, saaledes at i Spidsen for hvert Trafikcentrum stod en Trafikchef med den behørig Assistance og med en saa udstrakt Myndighed, at han er i Stand til at afgøre alle foreskaldende Sager, som ikke ere af en meget høj Vigtighed, og saaledes at Befolkningen lettere kan komme i Forhold til ham og til den Afdeling af Styrelsen og saa sine Sager afgjorte paa nært Hold og paa en hurtig Maade, da det altsaa er mig bekendt, at